

ACÍ RASAN PER RES

Un jove del país de Sorjat èra vengut levar botiga de rasaire a Foish dins la carrièra de La Bistor ont Gadrat estampa dempèi dotze ans, le gaujós « Almanac Patoés de l'Arièja. » Las practicas èran raras e le pauròt se desolava. Un jorn, un siu amic venguèt l'atrotbar, li contèc sas penas.

« Se mai de monde, ça diguèc, ven pas lèu dins ma botiga crompar quicòm o se far rasar, som arroinat. –Es pas qu'aquò ? te vau ensenhar un remèdi. Balha-me un bocin de carton, qualquas ostias, una fuèlha de papièr blanc, un escritòri e una pluma. –Gara-te les aquí. »

L'amic, ambe la pluma, escriu sus la fuèlha de papièr en gròssas letras :

ACÍ RASAN PER RES

e en letras tan pichonas que se podían a pro pena legir :

la setmana dels quatre dijòus

còla ambe las ostias la fuèlha subre le bocin de carton e penja aquel cartèl darrèr le vitratge per que se vegèssa plan de la carrièra.

Quand un passant legissiá aquò, s'arrestava e mancava pas de dintrar dins la botiga que fosquèc lèu emplenada. Tanlèu que le prumièr qu'èra dintrat siosquèc rasat, balha un grand merci e s'aprepara a sortir. Le rasaire li ditz : « Es dus sòus.

–Cossí dus sòus ; avètz pas escriut : ACÍ RASAN PER RES ?

–Aquò's vertat, mès n'avètz pas tot legit. »

Autanlèu despenja le cartèl e le passa al rasat que legís a nauta votz : « Ací rasan per res la setmana dels quatre dijòus. »

En *augisent* aquò, totis de rire que riràs, de se far rasar, pagan e tornan en çò del rasaire dont la botiga fosquèc atal conescuda. Aiceste s'amassèc qualche argent, se maridèc ambe una polida foishenca que li balhèc fòrça mainatges dont un prenguèc sa botiga e continuèc de rasar per res... la setmana dels quatre dijòus.